POȘTA MAGAZIN

Răspunde ION POȘTAȘU

ȘTEFAN SCINTEIE, BUCUREȘTI. — Ca martor ocular, la Ploiești, la această tristă întîmplare petrecută acum 5—6 ani, vreau să precizez că regretatul jucător al Petrolului, Constantin Tabarcea, n-a suferit nici un accident, ci a murit în urma unui atac de cord.

N. PICU, GALAȚI. — Cîntărețul de muzică ușoară Dan Spătaru a jucat fotbal la Știința București, în divizia B.

S. L., TIMIȘOARA. — Ce părere avem despre „poezia-ghicitoare" pe care ne-ați trimis-o? Ne-ați pus la grea încercare. Nici pînă acum n-am reușit să... ghicim că e vorba de o poezie!

ANDREI PECU, BRAȘOV. — Rocky Marciano, care a „cîștigat" meciul electronic cu ceilalți campioni mondiali de box la toate categoriile, are acum 45 de ani. Ca profesionist, a susținut 49 de meciuri, cîștigîndu-le pe toate: 43 prin K.O. și 6 la puncte. El a

devenit campion mondial la 23 septembrie 1952, învingîndu-l prin K.O. în repriza a 13-a pe Joe Walcott (meciul îl veți vedea astăzi, la televizor). După ce și-a apărat de 6 ori titlul (ultima oară, la 21 septembrie 1955, în fața lui Archie Moore — K.O. în repriza a 9-a) la 27 aprilie 1956 a abandonat coroana greilor. Urmașul său: Floyd Patterson.

NICOLAE MIRON, COMUNA OTEȘANI. — Un „film" fotbalistic cu adevărat de actualitate: Farul: ÎNTUNERIC ÎN PLINĂ ZI.

M. BARBU, PETRILA. — Răspunsul e în pagina a 3-a. Felicitări!

G. A., DOROHOI. — Cîți ani aveți? 15! Mulți înainte! Gim-

nasta sovietică Natalia Kucinskaia este bătrînă față de dv.: are... 19 ani!

ILIE SODOLESCU, COMUNA TÎLMACIU. — 1. Gheorghe Negrea e maistru la uzinele „Republica", iar Nicolae Linca lucrează la „Circulație". 2. La Melbourne, în 1956, cînd a cucerit medalia olimpică la cat. semimijlocie Linca s-a întîlnit în finală cu irlandezul Ted Spings. 3. Părerile sînt împărțite. Cronicarul nostru a avut rezerve față de lovitura de la 11 metri acordată în meciul Dinamo București — F.C. Argeș. Scriitorii Fănuș Neagu și Ion Băiețu, în comentariile lor, au contestat-o total. Dv., care ați urmărit meciul la televizor, la fel. Ce ne facem însă cu G. Sergiu, din București, care ne... ceartă fiindcă n-am fost de acord cu decizia arbitrului Aurel Pop — Oradea? E greu să fii cronicar. Nu-i vorbă că nici arbitru nu-i mult mai ușor!

MIRCEA BALTĂ, PITEȘTI. — Pornind de la faptul că Ioan Chirilă a preconizat un... trans-

plant de inimă de la Greavu, Ghergheli etc. la Pîrcălab, Dobrin etc., ați făcut o epigramă. Reușită!

Mă-ndoiesc (O spun tranșant!)
Că scăpăm așa de rele.
Dacă facem un transplant,
Să luăm inima lui... Pele!

DORU TOMPEA, TG. MUREȘ. Am citit cu interes cele scrise de dv. Așteptăm articolul promis. Cît privește problema ridicată, desigur că ieșirea lui Koszka față de coechipierul său, Ștefănescu, portarul Farului, nu se înscrie pe.. orbita sportivității. Tînărul portar a greșit în faza care a adus golul egalizator al Stelei, dar acest lucru nu-i dădea dreptul lui Koszka să-i bruscheze. Rezultatul? Timorat, Ștefănescu avea să apere în continuare cu nesiguranță.

MIRCEA POPESCU, FĂLTICENI. — Iată vîrstele care vă interesează: Coman, 22 ani, Sătmăreanu 24, Dan Coe 27, Greavu 21, Dobrin 21, Ion Ionescu 30, Pîrcălab 26.

Ilustrații: N. CLAUDIU

POLISPORTIVITATEA O PROBLEMĂ ACTUALĂ?

Istoria, destul de tînără, a sportului românesc, a cunoscut o strălucită pleiadă de polisportivi, atleți superbi și multilaterali, dotați cu o polivalență de invidiat. Amintirea acestei pleiade ne-a îndemnat să întreprindem ancheta (ce debutează astăzi) privitoare la problemele polisportivității, la viabilitatea actuală a acestei noțiuni. Am considerat firesc să ne adresăm, în acest scop, chiar celor ce au ilustrat admirabil ideea de polisportivitate în România.

Întrebările noastre au fost astfel formulate:

1 CONSIDERAȚI CĂ ÎN CONDIȚIILE DE AZI ALE ACTIVITĂȚII SPORTIVE, PRACTICAREA CONCOMITENTĂ A MAI MULTOR SPORTURI POATE FI RECOMANDATĂ TINERILOR?

2 CE DETERMINĂ, DUPĂ PĂREREA DV., DRUMUL SPRE POLISPORTIVITATE: ANUMITE ÎNSUȘIRI FIZICE SAU FACTORI EXTERNI (AMBIANȚĂ, DORINȚĂ ETC)?

3 ÎMPREJURĂRILE ACTUALE PERMIT UNUI TÎNĂR REUȘITA (OBȚINEREA DE PERFORMANȚE) ÎN MAI MULTE SPORTURI CONCOMITENT?

4 DACĂ AȚI AVEA UN COPIL, SPRE CE SPORTURI L-AȚI ÎNDRUMA? SAU AȚI PREFERA SĂ SE SPECIALIZEZE ÎNTR-UN SINGUR SPORT? DORIM SĂ ȘTIM DACĂ PROPRIA DV. EXPERIENȚĂ S-AR PUTEA REPETA ASTĂZI.

Publicăm primul răspuns primit, cel al inginerului ION VULESCU, polisportiv de clasă, după cum se vede din biografia sa sportivă. Vom continua cu publicarea răspunsurilor primite de la: CONSTANTIN HEROLD, NAE BĂDULESCU, PETRE COSMĂNESCU, DUMITRU TÂLMACIU, EDITH TREYBAL, GHEORGHE EPURAN, NAE CHICOMBAN, NONEL RACOVIȚĂ și de la alții.

Ion Vulescu

Născut în 1921, căsătorit, inginer, șef de serviciu la Ministerul industriei construcțiilor de mașini, membru al tuturor echipelor naționale de baschet în perioada 1941—1952 (cca. 100 de selecționări), internațional la handbal și volei, selecționat în loturile de rugby și hochei pe gheață (juniori), participant la campionatul național de atletism.

Oportunitatea activității polisportive sau a multilateralității, ca pregătire fizică generală, poate comporta desigur numeroase discuții. De aceea, avînd în vedere și importanța ce o prezintă pentru creșterea nivelului calitativ al sportului românesc, ancheta întreprinsă de ziarul „Sportul" este binevenită.

Voi încerca să expun, pe scurt, opinia mea în această privință.

1 Consider că în condițiile de azi ale activității sportive, *practicarea concomitentă a mai multor discipline trebuie să fie recomandată tinerilor aflați în perioada de „tinerețe sportivă"*, în anii de inițiere, de pregătire în vederea obținerii performanțelor, indiferent dacă această perioadă va fi sau nu continuată cu o activitate de performanță.

În acest sens, practicarea concomitentă a mai multor sporturi trebuie să fie înțeleasă sub aspectul multilateralității, pentru îmbunătățirea pregătirii fizice generale și a altor calități necesare atît sportivului de performanță cît și oricărui individ al societății contemporane. Dacă noțiunea de polisportivitate este considerată sinonimă cu aceea de multilateralitate, ca pregătire fizică generală, atunci desigur trebuie să fie recomandată sportivilor tineri, din considerentele expuse. Dacă însă facem o distincție între cele două noțiuni — și cred că este mai corect astfel — în sensul de a înțelege prin polisportivitate: practicarea concomitentă a mai multor sporturi, urmărindu-se totodată obținerea performanțelor superioare în fiecare din acestea, atunci cred că în condițiile existente în țara noastră acest gen de activitate nu poate fi recomandabil întrucît nu este favorabil realizării unor rezultate la nivelul cerințelor actuale.

2 Factorii care determină drumul spre polisportivitate sînt desigur multipli. Amintindu-mi însă împrejurările care m-au condus la practicarea diferitelor sporturi, înclin să cred că elementele principale le constituie, într-adevăr: *ambianța, dorința corelată cu posibilitățile fizice, talentul și pasiunea pentru sport*, acesta din urmă fiind elementul care te ajută să depășești greutățile inerente unei astfel de activități, greutăți care în trecut erau incomparabil mai mari decît cele de astăzi.

Clubul din care am făcut parte în prima perioadă a activității sportive se situa printre cluburile fruntașe ale țării, cuprinzînd secții corespunzătoare majorității ramurilor sportive practicate în țară și deținînd la diferite discipline titluri de campion național.

Baza sportivă afectată clubului, deși era departe de un nivel corespunzător ca amenajare și dotare, permitea totuși efectuarea, în același timp, a antrenamentelor la mai multe discipline: fotbal, rugby, baschet, volei, handbal, tenis, atletism, ciclism ș.a. În acest fel, tinerii veneau în contact nemijlocit cu toate aceste activități, avînd oricînd posibilitatea de a participa la antrenamentele oricărei discipline, fie pentru a-și verifica înclinația pentru sportul respectiv, fie pur și simplu pentru destindere.

În ceea ce mă privește, am început activitatea sportivă desasociației „Metalul", pe lîngă baschet, handbalul și rugbyul. În 1952 (la 31 de ani) am hotărît să-mi întrerup activitatea sportivă, dar doi ani mai tîrziu nu am rezistat îmboldului unor amici și am reînceput ca jucător de handbal în echipa Flacăra-Ploiești, la care am rămas pînă în 1957. În prezent joc tenis, pentru destindere, după munca depusă în activitatea profesională.

3 În prezent au fost pe deplin asigurate sportului din țara noastră toate condițiile necesare ridicării acestei activități la un nivel superior.

Nivelul performanțelor este însă în strictă dependență de pregătirea fizică, tehnica individuală și tactica folosită de sportivi, elemente a căror perfecționare este urmărită la toate meridianele, în lupta continuă pentru triumful în întrecerea sportivă.

În aceste condiții, metodele de antrenament trebuie stabilite pe baze științifice, iar intensitatea antrenamentului specific fiecărei discipline sportive trebuie să crească în limitele admisibile, cunoscut fiind că acela care se antrenează mai bine și mai mult obține rezultate mai valoroase în condițiile unor talente similare.

Practicarea concomitentă a mai multor sporturi de performanță cred că nu poate permite pregătirea temeinică (suficientă) în fiecare disciplină sportivă, pregătire care să corespundă cerințelor actuale ale sportului românesc.

În consecință, *consider că în perioada de „tinerețe sportivă" este foarte indicată o pregătire multilaterală pentru realizarea pregătirii fizice generale, în cadrul căreia tînărul să practice diverse sporturi — activitate care îi va permite să-și cunoască mai bine aptitudinile — dar, odată ajuns la „maturitate sportivă" și urmărind obținerea performanțelor, să se dedice în exclusivitate disciplinei care îl atrage mai mult și în care consideră că va putea obține rezultate mai bune.*

S-ar putea ridica problema practicării în paralel a două sporturi specifice sezonului de iarnă și respectiv sezonului cald. Acestea ar putea fi eventual cuplate, dar numai ținîndu-se seama de criteriile legate de influențele pozitive pe care le pot exercita reciproc și numai pînă la un anumit nivel al măiestriei sportive și implicit al performanțelor urmărite, dincolo de care cred că este indicată totuși renunțarea la polisportivitate pentru intensificarea pregătirii într-o singură disciplină.

4 Am o fetiță de 13 ani, Roxana, care doresc să cunoască și să practice cît mai multe sporturi, să aibă o activitate multilaterală, pentru o dezvoltare armonioasă, pentru a avea o preocupare plăcută și sănătoasă în timpul liber, pentru destindere, pentru formarea caracterului și eventual pentru pregătire în vederea obținerii performanțelor, dacă se va dovedi suficient de dotată.

A învățat să înoate, să patineze și să joace tenis, iar în prezent face parte din secțiile de baschet și de atletism ale Școlii sportive nr. 1. Se pare că este atrasă mai mult de aceste două discipline, ceea ce mă face să cred că și performanțele vor putea apare mai ușor în cadrul acestora. De altfel, după o scurtă perioadă de antrenament, a obținut rezultate bune la atletism, iar la baschet face progrese satisfăcătoare. Viitorul apropiat va arăta dacă aptitudinile ei justifică accentuarea pregătirilor într-o anumită direcție precum și disciplina sportivă căreia va trebui să i se dedice treptat pînă ce va ajunge la maturitatea sportivă.

Convorbiri cu domnul Gore

Pagini din jurnal

Primăvara... Așadar, Federația de fotbal a început să dea publicității săptămînă de săptămînă și, culmea, cu regularitate unică, comunicate pe marginea etapelor de campionat. Aceste „comunicate de joi", apar, dacă nu mă-nșel, pentru întîia oară în istoria mișcării noastre sportive. Lumea le primește și privește cu ochi buni. Profesorul dr. docent T. N. de la Facultatea de fizică, domnul R. L. de la Academie și S. B., vaimbuș, la Tic-Tac, au încercat (i-am auzit) reacții de-o identitate rară: ei sînt unanimi în a susține că ideea comunicatelor constituie un semn de seriozitate. De acord. Seriozitate. Mă surprinde însă — și notez uimirea la acest ceas tîrziu de noapte — că nici unul dintre interlocutorii mei (oameni subtili cu toții) n-au stabilit (cum e cu putință, cum e cu putință oare?) legătura dintre noțiunea de seriozitate și aceea de gravitate? Legătură inevitabilă: cum aș putea să trec cu vederea peste faptul că transmiterea comunicatelor ascunde și scoate la iveală o stare ieșită din comun.

Într-adevăr, fotbalul nostru se arată a fi prima activitate socială (și pînă la ora de față singura) care simte lăuntric nevoia de a-și comunica oficial condiția din șapte-n șapte zile. Nici o altă îndeletnicire, nici un organism, nici o realitate contemporană nu utilizează acest procedeu.

Eu citesc ziarele și revistele, mă interesează de pildă mersul artelor plastice, dar n-am întîlnit comunicate ale Uniunii de specialitate cu privire la evoluția picturii: „În săptămîna de la 5—12 aprilie 1968 s-au deschis două expoziții colective și șapte personale. Numărul vizitatorilor s-a ridicat la 8 314. Numărul cumpărătorilor la 3. Se remarcă abundența elementului non-figurativ care crește cu 18 la sută în raport cu săptămîna anterioară. Desenul figurativ scade cu 23 la sută. S-a utilizat cu precădere culoarea galbenă. Referindu-ne la sculptură, observăm folosirea în proporții masive a unor materiale inedite precum scobitorile, bigudiurile și cutiile de Nescafe decofeinizate!!!" *Nu, nu mi-a fost dat să întîlnesc asemenea incunoștiințări. Și nu întîmplător, probabil.*

După cum nu întîmplător Filarmonica de stat „George Enescu" nu emite știri hebdomadar despre situația muzicii de cameră, procentajul de violoniști care au întîrziat la repetiții sau de scherzouri false înregistrate la concertele de simbătă seara. După cum, iarăși, Fabrica de confecții „București" nu ocupă săptămînal două coloane pe marginea situației din domeniul cămășilor colorate și în dungi. De ce absentează asemenea comunicate? Simplu: pentru că nu-i în firea lucrurilor. Bun! Dar cînd și cum e firea lucrurilor, să transmiți comunicate cu frecvență matematică și obligatorie? Cînd? Mi se pare că numai în momente excepționale. Atunci, mi se pare, și numai atunci.

Iată pentru ce eu văd în declanșarea „comunicatelor de joi" un semn (încă unul...) despre preschimbarea, pretutindeni, a fotbalului din joc în alceva, în luptă, în — poate — surogat de conflagrație.

Drept care, în fiece joi, vom citi cu atenție, interes și îngrijorare comunicatele „marelui stat major" al fotbalului. Și, cîntărind numărul victimelor (patru jucători răniți la Steaua, șapte la Farul Constanța) terenurile suspendate, denunțarea agresiunilor (doi arbitri bătuți cu pietre în cabină la Rîmnicu Vîlcea) vom mormăi la urechea vreunui amic:

— Vasile, nu-mi sună a bine. Au fost scoși din luptă șapte fundași laterali. Cu 50 la sută mai mulți decît săptămîna trecută.

p. conf.
Al. MIRODAN

Numele lui Mitică Dona, unul dintre cititorii luptelor greco-romane din țara noastră, este cunoscut, desigur, iubitorilor acestui sport. Ei au acum prilejul să vadă cum arăta acest splendid atlet, care a obținut victorii răsunătoare în întîlnirile cu cei mai puternici luptători din lume, la sfîrșitul veacului trecut și în primul deceniu al celui prezent.

Mitică Dona a făcut și gazetărie sportivă, timp de cîțiva ani fiind redactorul principal și editorul unei reviste de sport.

Mari personalități ca I. L. Caragiale, inginerul Anghel Saligny, N. D. Cocea, actorul Constantin Tănase etc. erau nelipsiți la galele în cadrul cărora evolua Mitică Dona, manifestîndu-și admirația pentru acest strălucit luptător.

Gh. R.

Răzbunare după 30 de ani

Meciul de la Bruges i-a prilejuit antrenorului echipei bucureștene Steaua, ȘTEFAN COVACI, o dublă satisfacție. Prima — a antrenorului: aceea de a fi condus o echipă care a cîștigat meciul cu a doua clasată din campionatul belgian. A doua — a jucătorului... Mai exact, a fostului jucător *Ștefan Covaci*, care în 1938 activa la *Olympique Charleroi*. Acum 30 de ani deci, într-un meci *F. C. Brugeois — Olympique Charleroi*, atacantul *Șt. Covaci* a fost faultat de un apărător al echipei gazdă, suferind o fractură de sept. Exact după 30 de ani, la aceeași poartă unde a fost faultat fostul jucător *Covaci*, actualii săi elevi *Voinea* și *Sorin Avram* au marcat cele două goluri ale victoriei împotriva echipei F. C. Brugeois. *Ștefan Covaci* s-a răzbunat! *(M. P.)*

A 7-a ARTĂ ÎN AJUTORUL SPORTIVILOR

In sportul de performanță contemporan s-a înregistrat, pe plan mondial, un uriaș progres, doborîndu-se numeroase recorduri care numai cu cîțiva ani în urmă erau considerate limite ale posibilităților organismului omenesc.

La aceste realizări, alături de o serie de științe ca: fiziologia, biochimia, psihologia etc, o contribuție apreciabilă a fost și este adusă de cinematografie, care oferă noi și extrem de utile posibilități de investigare științifică, de cunoaștere, perfecționare și corectare a tehnicii, tacticii, metodicii de antrenament specifice diferitelor ramuri de sport.

Nu de mult a apărut în Editura Tineretului o lucrare de un real folos pentru cei ce folosesc aparatul de filmat în procesul de pregătire sportivă: „Cartea cineastului amator" de V. I. Bălțatu.

Apariția acestei lucrări constituie un sprijin substanțial pentru toți cineaștii amatori în rîndul cărora — fără a greși cîtuși de puțin — trebuie să-i includem și pe antrenorii, metodiștii și sportivii care folosesc, în procesul de instruire și antrenament, avantajele pe care le oferă filmul îngust. „Cartea cineastului amator" reușește să sintetizeze un vast material de specialitate care poate permite o valorificare mai eficientă a mijloacelor tehnice, a posibilităților pe care le oferă azi aparatele de filmat, de proiecție și materialele fotosensibile.

Folosind un stil simplu, accesibil și concis, autorul prezintă cu competență „tainele" acestei arte într-o judicioasă succesiune de-a lungul celor zece capitole pe care pentru o mai bună edificare a cititorilor ne vom permite să le enumerăm: Aparatul de filmat; Ce aparat alegem?; Ce peliculă folosim?; Filmarea trebuie pregătită; Cum se filmează; Filmări speciale și trucaje; Developarea peliculei; Montajul, continuarea decupajului; Sonorizarea filmului; Proiecția; Ecranul lat și ecranul veritabil.

Cititorul va constata cu satisfacție că, în cadrul fiecărui capitol, după cunoștințele teoretice generale, autorul dă o serie de îndrumări practice în legătură cu tehnica filmării.

Explicarea termenilor tehnici, numeroasele fotografii, desene și scheme, înlesnesc înțelegerea textului.

Lucrarea este cu atît mai oportună cu cît în prezent asistăm la un proces de tehnicizare a pregătirii sportivilor. Atît antrenorii cît și sportivii înșiși trebuie să posede un larg bagaj de cunoștințe din domeniul cinematografiei care poate sluji cu o nebănuită fidelitate și eficiență măiestria sportivă.

prof. Ioan MUREȘANU

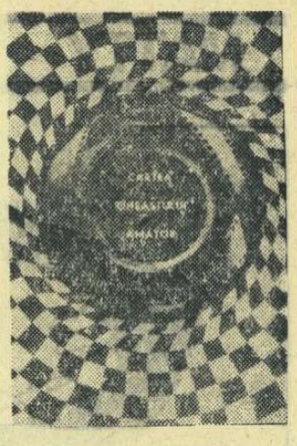

P.S. Editarea unei lucrări asemănătoare, dar care să se ocupe de problemele cinematografiei legate strict de specificul activității sportive, ar trebui credem să preocupe editura de specialitate. O lucrare de acest gen ar fi primită cu multă satisfacție de toți cei care lucrează în acest domeniu.

UN MARE CUTEZĂTOR: FRIDTJOF NANSEN

Într-unul din parcurile orașului Oslo milioane de oameni vizitează astăzi corabia ca o coajă de nucă, „Fram". Dar, cu ani în urmă, cînd Nansen a cerut să o construiască și a pornit cu ea spre Polul Nord, oamenii l-au socotit nebun.

Ca să îndrăznești să străbați întinsurile de gheață ale „morții albe", este nevoie și de pricepere și de o mare rezistență.

Nansen le-a avut pe toate, deopotrivă. De unde? Din sportul de performanță! Încă din tinerețe, acest viitor neînfricat explorator polar și savant de renume (Premiul Nobel — 1922), fusese de douăsprezece ori campion de schi-fond al Norvegiei și, așa cum scrie A. Talanov în biografia lui Nansen, campion mondial de patinaj viteză (Nansen ed. I. 1961, p. 27).

Întîia lui dovadă de îndrăzneală a fost traversarea Groenlandei cu schiurile: 560 km pe un ger de —50°, timp de 65 de zile (1888). În muzeul schiului de la Holmenkollen stau și astăzi mărturie glorioasă schiurile cu care Nansen și cei cinci însoțitori ai săi (doi norvegieni și trei laponi) au străbătut zi și noapte munții cu zăpezi și gheață ai Groenlandei (altitudine maximă 2 700 m).

Fără schiuri, fără cunoașterea perfectă a sporturilor de iarnă și fără calitățile pe care acestea le dezvoltă, Nansen ar fi putut pieri de zeci de ori pe vastele și nepătrunsele tărîmuri albe.

Tot schiului îi datorează Nansen atingerea celui mai înaintat punct la care ajunsese în 1893 piciorul omenesc: 86° 15' latitudine nordică.

Cărțile *„Spre pol"* și *„Pe schiuri peste Groenlanda"*, ale lui Fridtjof Nansen, cuprind epopeea unui mare cutezător. Dar și a unui mare sportiv.

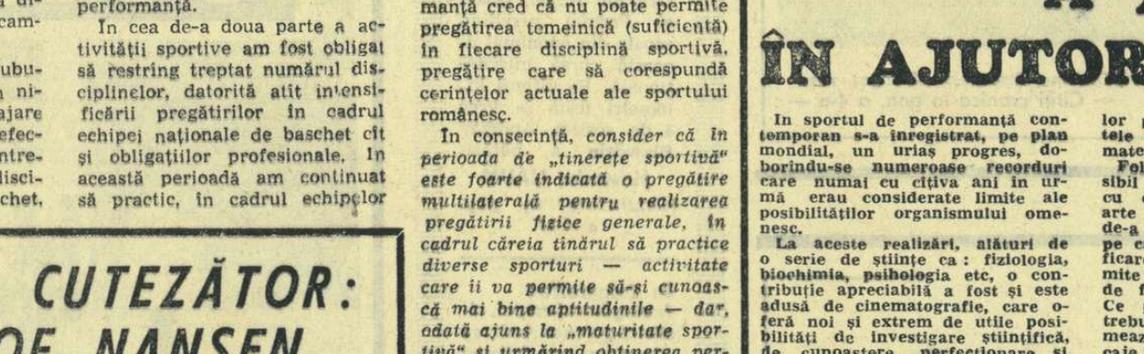

Pistolul a detunat. Și, în aceeași clipă, ca și cum un dispozitiv electric ar fi deschis zăvoarele unui mecanism, cei șase alergători au pornit în cursa de 1 500 m.

Conducerea a luat-o, imediat, Barlai. Nici un mușchi al feței nu i se încorda. Ochii lui, de un albastru cenușiu, exprimau siguranță: al lui este locul întîi! Parcă ar fi fost vorba de o lege...

Peste tot Barlai era primul. „Maturitatea" o luase cu „excepțional"; la facultate, profesorii i-au prezis un viitor strălucit în medicină. La reuniuni, fetele rivalizau pentru a fi invitate de el la dans.

„El are în toate succes. Poate că nici nu s-ar apuca de un lucru, dacă n-ar fi convins că va avea succes" — gîndea Tatrand, care în momentul acela era în urma lui Naszo și Kiss, pe locul al patrulea.

Gîndurile lui Tatrand se țeseau în continuare: „care este secretul succeselor lui Barlai?" Păcat că nu putea medita la asta. Aproape că îi era necaz. „Trebuie să fiu atent la cadența și lungimea pașilor, la mișcarea mîinilor, la ritmul respirației".

Erau acum pentru a doua oară în fața tribunei. Clasamentul nu se schimbase. Atît doar că Kiss o luase înaintea lui Naszo. El rămăsese cu 3—4 metri în urma grupului fruntaș. Dar aceasta nu-l neliniștea.

GELOZIE 3

Se reîntoarse la gîndurile lui: Barlai și succesele lui.

...Erau din nou în fața tribunei. Ordinea nu se schimbase. Nici acum distanța dintre el și Barlai nu era mai mare de zece metri. Zîmbi satisfăcut. Deși gîndurile lui rătăceau, se ținea bine; a putut să se alăture grupului fruntaș. „Să se alăture! — De ce numai atît?" — se posomorî el. „De ce nu conduc, de ce mă mulțumesc cu atît, cînd țin pasul cu cei din frunte, — pe stadioane, la învățătură și în toate, în viață. Și acum, ce ușor, fără nici un efort, țin pașii cu cei mai buni. Nu simt nici o oboseală".

În acest moment ajunseră în turnanta de după tribună. Aci, în umbra gîtorva salcîmi, pe o pajiște, se așezaseră atleții care terminaseră concursul. Cînd trecuse prima dată pe aici, Tatrand nici nu-i observase. În primul rînd stăteau fetele, iar Clara era între ele. Stătea aplecată, de parcă ar fi luat startul.

Clara era frumoasă. Pentru o clipă, privirea lui Tatrand se ațintì asupra ei. Dar fata zîmbea în altă parte.

„Barlai! Din nou Barlai, fulgeră în mintea lui Tatrand. Clara i-a zîmbit lui Barlai. Nici o îndoială!"

Asta-i prea de tot. Clara și el se promiseseră unul altuia. Iarna patinaseră împreună, la cinema și la teatru erau nedespărțiți, la Joia Tineretului dansau împreună. Încă de timpuriu, în primăvară, se antrenaseră amîndoi pe stadion.

„Clara cea credincioasă, Clara cea bună și ea a a-